

undgaa at høre det: „Pfui! Hier riecht ja entsetzlich nach Knoblauch“.

„Ja, det var hele Oplevelsen, og rimeligvis vil du spørge, hvorfor jeg absolut har villet fortælle dig den. Men det er heller ikke selve Begivenheden, jeg tillægger Betydning, men derimod den Maade, hvorpaa den virkede paa mig, og som endnu i dette Øjeblik vækker en egen højtidelig Forundring hos mig. Den gjorde nemlig ikke noget nævneværdigt Indtryk paa mig. Jeg blev i det højeste lidt vemodig stemt. Da den omtalte Dame efter de to Herrers Bortgang forsøgte en Tilmærmelse, aabenbart i den Hensigt at give mig en Slags Oprejsning for den tilføjede Krænkelser, afviste jeg ikke hendes Venlighed, saaledes som jeg i forrige Tider vilde have gjort, men gav mig i Snak med hende, som om der ingenting var sket. — Forstaar du mig nu? Jeg, om hvem man allerede i mine Barneaar sagde, at jeg var uforsonlig, — jeg kan nu ikke blive vred engang! Saaledes har Lykken omskabt mig! Den Følelse, der nu helt opfylder mig ved Tanken om den store, blinde og vildledte Menneskehed, er en uendelig Medlidenhed, en altomslyngende Tilgivelse.

„Ak, nu har jeg allerede maattet begynde paa det tredje Ark Papir, og dog synes jeg, at jeg slet ikke har faaet sagt noget af, hvad jeg har paa Hjerte. Nu skal det dog være Slut for idag. Jeg har ikke Lov til at lægge Beslag paa dig mere, du har Brug for din Tid. Men det er ikke let at slippe dig. Jeg veed, hvilken Tomhed jeg vil føle, naar jeg har lukket mit Brev. — Nu blot et sidste Kys, — og endnu et allersidste — og saa Farvel.“

*

*

*